

Книга Йоеля і Лаодикійська церква адвентистів сьомого дня - Номер дев'ятнадцятий

Jeff Pippenger
2025-12-25

Номер дев'ятнадцять

Лев із племені Юди — це ім'я Ісуса, яке підкреслює працю Христа із запечатування та подальшого розпечатування Його пророчого Слова. У п'ятому розділі книги Об'явлення Лев із племені Юди, який також є коренем Давидовим, перемиг, щоб відкрити книгу. «Коренем» Давида був Єссеї, коренем Єссея був Фарес, коренем Фареса був Юда, коренем Юди був Яків, коренем Якова був Ісаак, а коренем Ісаака був Авраам. Корінь Давида або Єссея, коли згадується у зв'язку з Левом із племені Юди, підкреслює принципи початку й кінця, тобто Альфа й Омега. Коли в першому розділі книги Об'явлення розпечатується Об'явлення Ісуса Христа, основна риса Його характеру — те, що Він є Альфа й Омега. Те, ким Він є, також є принципом, який застосовується, щоб розпечатати пророцтва, які Лев із племені Юди запечатав, коли Він визначає, що настав час.

Розкриття Божого пророчого Слова є складовою Божого діла викуплення, бо Він використовує силу Свого Слова, щоб породжувати відродження відповідно до Своєї волі. Сестра Вайт каже, що коли книги Даниїла та Одкровення будуть краще зрозумілі, серед нас буде видно велике відродження. Саме світло Божого пророчого Слова породжує відродження й реформацію відповідно до Його волі.

Сестра Вайт, розглядаючи останні дні, говорить про велику реформацію, що відбувається серед Божого народу в останні дні. Відродження та реформації священної історії усі були породжені Словом Божим, і кожен із тих священних періодів вказував на останнє велике відродження та реформацію, які починаються незадовго до недільного закону. Ці відродження породжуються розпечатанням Слова Божого. Сім громів були запечатані, так само, як і книга Даниїла в дванадцятому розділі.

Коли ми застосовуємо пророчі характеристики періоду розсіювання, пов'язані з символом 1260, ми бачимо, що в одинадцятому розділі Об'явлення Мойсей та Ілля мертві на вулиці протягом трьох з половиною дня. У вісімнадцятому вірші настає час Божого гніву. Мойсей та Ілля представляють Божий народ безпосередньо перед закриттям випробувального часу для людства. Вони розсіяні протягом 1260 символічних днів на вулицях Содому та Єгипту, де був розп'ятий Ісус.

Мойсей і Ілля були наділені владою свідчити з третього вірша до сьомого, де їх вбивають на вулиці. Іван завершив вимірювання храму у другому вірші, тоді Мойсей та Ілля наділяються владою свідчити, зодягнені у веретище. Послання Іллі та Мойсея було дане

Філадельфійському міллеритському адвентизму в 1844 році, і до 1863 року їхні голоси були поховані під звичаями та традиціями, що передаються з покоління в покоління. Вони були наділені владою свідчити протягом трьох із половиною років, зодягнені у «веретище», символ наростаючої темряви від 1863 року й далі.

Коли ми застосовуємо визначення Сестри Вайт щодо семи громів як таких, що представляють події першого й другого ангелів, за принципом «рядок на рядок» ми вибудовуємо історію, яка починається з ангела, що сходить із вісткою, але, за принципом «рядок на рядок», цей ангел є і першим, і другим ангелом. Один 11 серпня 1840 року поставив одну ногу на землю, а другу — на море, а інший прибув під час розчарування 19 квітня 1844 року.

Наступною віхою в кожній паралельній історії є Божа рука, яка пов'язана з таблицями Авакума. За першого ангела було створено таблицю 1843 року, але в деяких числах була помилка. За другого ангела Божа рука є віхою, пов'язаною з таблицями Авакума; це виявилось, коли Він відняв Свою руку від тієї помилки. Коли Він відняв Свою руку, звістка поступово розвивалася, допоки не досягла свого апогею на табірному зібранні в Ексетері, якраз перед розчаруванням 22 жовтня 1844 року.

Дві лінії вказують на всевітнє послання, адже ангел, який приходить, ставить одну ногу на сушу, а другу — на море, і натхнення навчає нас, що це означає всевітнє послання. Ангел також визначає початок часу зволікання в притчі про десять дів. На цій першій вісі ми також бачимо Божу руку, що породжує брехню. 19 квітня 1844 року з погляду пророцтва здавалося, ніби видіння збрехало, але ті, хто мав терпіння, чекали, і хоч видіння забарилося, воно не збрехало. Але коли починається лінія, яку ми будуємо, брехня першого розчарування позначається як ознака першої віхи.

Тоді віха Божої руки та таблиць Авакума показує, що Бог прикриває помилку, а потім віднімає Свою руку від цієї помилки. В історії міллеритів Бог допустив цю помилку у травні 1842 року, коли було надруковано таблицю, і згодом помилка виявилася, коли закінчився 1843 рік; але лише деякий час потому Господь відняв Свою руку від помилки в числах. Помилка тривала від травня 1842 року до якогось часу після першого розчарування. Для першого ангела віху Божої руки та таблиць Авакума позначено у травні 1842 року, але відняття Його руки в історії другого ангела відбулося невдовзі після першого розчарування.

Це визначає віху «руки» як пророчий період. Це період, що починається тим, що Його рука покриває помилку, і завершується тим, що Він забирає Свою руку від цієї помилки. Цей період покривання та відкривання Його рукою є ілюстрацією праці Лева із племені Юди, коли Він запечатує, а потім розпечатує пророче світло. Він покрив істину, а потім відкрив ту саму істину — в іншому світлі, що не суперечило первісному світлу. Він зробив це, щоб спричинити відродження і реформацію міллеритського опівнічного кличу.

Час зволікання, що почався з приходом ангела, закінчився, коли Його руку було віднято, тим самим розкривши пророче світло, яке започаткувало «рух сьомого місяця», що привів до звістки Опівнічного крику на табірному зібранні в Ексетері, де ця звістка перетворилася

на приливну хвилю, аж до «зачинених дверей» під час Великого розчарування. Вияв Божої сили через розкриття Його Слова спричинив наростаюче пробудження та реформацію.

У 1863 році лаодикійському міллеритському рухові заборонили перейти Йордан, і його було відправлено в пустелю за побиття камінням Іллі та Мойсея. Послання Вільяма Міллера було посланням Іллі, а основою послання Міллера були Мойсееві «сім разів». Відкинути «сім разів» означало вбити Мойсея, а відкинути основоположну істину, викладену Міллером, — вбити Іллю. У 1863 році посланець і послання були вбиті на вулиці, і відтоді єдиним способом знайти їх було шукати їхні могили на стародавніх стежках Єремії. Вони були мертвими на вулиці — аж доки не воскреснуть. Вони воскресають, коли «майбутні події семи громів», які будуть «відкриті в їхньому порядку», повторюються — в історії ста сорока чотирьох тисяч.

Коли історія першого ангела накладається на історію другого ангела, пророча структура створює орієнтир, щоб слідувати за рукою Христа, яка є світлом на шляху Опівнічного крику. Початкове світло Опівнічного крику освітлює шлях, і саме світло Його «славної правиці» веде вгору цим шляхом.

Мені здавалося, що мене оточувало світло і що я підіймався все вище й вище від землі. Я обернувся, щоб пошукати адвентний народ у світі, але не міг їх знайти, і тоді голос сказав мені: «Поглянь іще раз і подивися трохи вище». На це я звів очі й побачив пряму й вузьку стежку, прокладену високо над світом. Цією стежкою адвентний народ прямував до міста, що було на дальньому кінці стежки. Позаду них, на початку стежки, було встановлено яскраве світло, яке, як сказав мені ангел, було «опівнічним кличем». Це світло сяяло вздовж усієї стежки й світило їм під ноги, щоб вони не спотикалися.

Якщо вони не відводили очей від Ісуса, який був просто перед ними, ведучи їх до міста, вони були в безпеці. Але невдовзі дехто стомився і казав, що місто дуже далеко, і що вони сподівалися увійти до нього раніше. Тоді Ісус підбадьорював їх, піднімаючи Свою славу правницю, і з Його руки виходило світло, яке коливалося над адвентською групою, і вони вигукували: «Алілуя!» Інші необачно відкидали світло позаду них і казали, що це не Бог вивів їх так далеко. Світло позаду них згасло, залишивши їхні ноги в цілковитій темряві, і вони спотикалися та втрачали з очей орієнтир і Ісуса, і падали зі стежки вниз, у темний і злий світ низу. Християнський досвід і вчення Еллен Г. Вайт, 57.

Коли Христос підносить Своє славне рамено, Він використовує Свою «руку» як символ Своєї праці з провадження Свого народу. Коли ми поєднуємо прихід другого ангела з першим ангелом, який зійшов 11 серпня 1840 року, ми бачимо, що обидва ангели мали послання у своїх руках.

Мені показали, яку увагу все небо приділяло ділу, що звершується на землі. Ісус доручив могутньому ангелові зійти й застерегти мешканців землі, щоб вони приготувалися до Його другого пришестя. Коли ангел вийшов із присутності Ісуса на небі, попереду нього йшло надзвичайно яскраве й славне світло. Мені сказали, що його місія — осяяти землю своєю славою й попередити людей про майбутній гнів Божий. ...

Іншому могутньому ангелові було доручено зійти на землю. Ісус поклав йому в руку сувій, і, коли він зійшов на землю, вигукнув: «Упав, упав Вавилон». Тоді я побачив, як розчаровані знову звели очі до неба, з вірою і надією очікуючи явлення свого Господа. Але багато хто, здавалося, залишався в отупінні, ніби спали; проте я бачив відбиток глибокого смутку на їхніх обличчях. Розчаровані зі Святого Письма побачили, що вони перебувають у часі зволікання, і що їм слід терпляче чекати здійснення видіння. Ті самі докази, які спонукали їх чекати свого Господа в 1843 році, спонукали їх очікувати Його в 1844 році. Проте я бачив, що більшість не мали вже того рвіння, яке вирізняло їхню віру в 1843 році. Їхнє розчарування охолодило їхню віру. Ранні твори, 246, 247.

Обидва ангели належать до трьох ангелів, які разом становлять один символ, тож вони узгоджуються щодо послання, яке вони представляють, хоча кожен із них представляє власне унікальне послання. В обох ангелів у руках є «запис», що означає випробування. «перший і другий ангели мають йти паралельно» третьому ангелові.

Бог надав вістям 14 розділу Об'явлення їхнє місце в послідовності пророцтв, і їхня праця не повинна припинитися до завершення історії цієї землі. Вістки першого й другого ангелів і досі є істиною для цього часу та мають йти паралельно з тією, що слідує. Третій ангел проголошує своє застереження гучним голосом. «Після цього, — сказав Іван, — я побачив іншого ангела, що сховався з неба, маючи велику владу, і земля була освітлена його славою». У цьому осяянні поєднано світло всіх трьох вісток. Матеріали 1888 року, 803, 804.

Сестра Вайт ототожнює третього ангела як ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення і стверджує, що перший і другий ангели мають йти паралельно з пророчою історією, представленою третім ангелом з вісімнадцятого розділу Об'явлення. Отже, вона зіставляє зішестя першого ангела 11 серпня 1840 року з 9/11 і зазначає, що ангел з вісімнадцятого розділу Об'явлення є «третім ангелом». Третій ангел — останній із трьох, і його прообразом є перший; з цієї причини Сестра Вайт повідомляє, що місія першого ангела була тотожною місії ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення, бо місія обох ангелів полягала в тому, щоб «освятити землю своєю славою».

«Сім громів» означають окреслення подій у межах історії першого й другого ангелів, яке буде повторено в історії третього ангела. Натхнення вказало, що коли ми накладаємо ці історії «лінія на лінію», зішестя першого ангела у 1840 році узгоджується з Його зішестям 9/11. Це визначає випробувальну вістку, яку слід з'їсти з двома свідками, і узгоджує розчарування з першою віхою.

«Сім громів» символізують пророчий період, що починається з розчарування і закінчується ще більшим розчаруванням.

Коли пророча лінія зішестя першого ангела узгоджується з приходом другого ангела, це утворює «структуру істини». Істина визначається як три кроки, де перший і останній однакові, а середній крок представляє бунт. Узгодження перших двох ангелів із цією моделлю породжує структуру, сформовану з першого та другого ангелів, яка ілюструє

третього ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення, а третій ангел з вісімнадцятого розділу Об'явлення є поєднанням і першого, і другого ангелів.

Третій ангел вісімнадцятого розділу Одкровення складається з двох голосів. Перший голос сповнився, коли будівлі Нью-Йорка впали під час 9/11, а другий голос четвертого вірша — це недільний закон. У період від 9/11 до недільного закону третій ангел вісімнадцятого розділу Одкровення становить поєднання першого й другого ангела. Оскільки це так, використовувати історію тих двох ангелів «рядок за рядком», щоб представити історію третього ангела вісімнадцятого розділу Одкровення, — це узгодити першого й другого ангела з першим і другим ангелом.

Два ангели прибувають до першого розчарування, і обидва ангели пророчо пов'язані, і в обох є випробувальна вістка, яка в руці ангела. Наступна віха, представлена у лінії, — це таблиці Авакума, які безпосередньо пов'язані з Божою рукою. У лінії першого ангела діаграма 1843 року була створена в травні 1842 року, а в лінії другого ангела не було діаграми. Діаграма завершилася з приходом другого ангела. Віха таблиці Авакума в лінії другого ангела — це зняття Божої руки з помилки в цифрах діаграми 1843 року.

Його рука закривала помилку в межах віхи першого ангела, і Його руку було віднято в межах тієї ж віхи, у лінії другого ангела. Отже; віха таблиць Авакума в паралельних лініях першого й другого ангела представляє два етапи. На першому етапі Його рука закриває помилку, а наприкінці періоду віхи таблиць Авакума Він віднімає Свою руку. Час зволікання розпочався з приходом другого ангела, і час зволікання завершується поступово, починаючи з відняття Його руки. Віха таблиць Авакума представляє період часу, ознаменований рукою Христа на початку і Його рукою в кінці.

Дві руки позначені під час першого розчарування, і обидві мають випробувальне послання, яке слід прийняти й з'їсти. Тоді період пророчого часу, який представляє основоположні істини, починається з того, що Божа рука покриває, і закінчується тим, що Його рука відкриває. Наступна віха — це табірне зібрання в Ексетері, де крик опівночі відділяє й очищає тих, хто буде слідувати за Христовою рукою до Святого Святих.

Коли Христос увійшов до Святого святих, Він підніс Свою руку до неба і поклявся, що часу вже не буде. Він шойно запечатав «сім громів», які представляють історію перших двох ангелів, що повторюється в історії третього. Він запечатав «сім громів», як запечатав пророцтва Даниїла у дванадцятому розділі. У дванадцятому розділі Даниїла, під час першого з трьох символічних періодів часу, Христос піднімає обидві руки до неба й проголошує, що коли завершиться розпорошення Божого народу, ті, хто стане «людьми на подив», будуть очищені й піднесені як приношення. Структура першого й другого ангелів, яку ми зараз розглядаємо, символічно виявляє Божу руку на кожному кроці.

Коли Він покриває істину, це породжує розчарування, а коли Він прибирає Свою руку, з'являється світло, і це світло є світлом вістки Опівнічного крику. Період від першого розчарування до великого розчарування несе печать Альфи й Омєги і представлений у структурі істини. Початок представляє кінець, а віха між двома розчаруваннями показує

наслідок запечатання та розпечатання таблиць Авакума, що є розпечатанням старих стежок Єремії, і являє собою підвалину, на якій храм зводиться напередодні недільного закону, коли завершений храм підноситься над усіма горами. Середня віха у слові істини означає бунт, і в історії, представленій остаточним відокремленням пшениці від куколю, виявляється бунт нерозумних дів.

Бунт, представлений віхою таблиць Авакума, зображено як поступовий, бо це не одна віха, а період із чітко визначеним початком і кінцем, як це показано Божою рукою. Божа рука присутня двічі при першому розчаруванні, бо є два ангели, і обидва мають у руках вістку. Наступна віха бунту має початкову й завершальну руку, тож у своїх пророчих характеристиках вона також має дві руки. Третя віха більшого розчарування показує Христа, який піднімає свою руку й клядеться небом, у тому самому уривку, де сім громів запечатані, як і був запечатаний дванадцятий розділ Даниїла. Саме в той момент, коли ангел позначає кінець пророчої структури перших двох ангелів, яких ми зараз розглядаємо, він припиняє застосування пророчого часу й постає в паралельному уривку книги Даниїла, де піднімає не одну руку, а обидві руки.

У дванадцятому розділі Даниїла є три пророчі періоди, які розпечатуються в останні дні, бо саме це спіткає Божий народ в останні дні. Першою річчю, згаданою в заключному кульмінаційному видінні Даниїла, було те, що Даниїл, який представляє останок Божого народу, мав розуміння як щодо справи, так і щодо видіння. Останнє, що записав Даниїл, — це те, як помноження знання було використане Левом із племені Юди, щоб спричинити остаточне пробудження й реформацію серед Божого народу, тобто тих, хто розуміє. Він звершує запечатування Свого народу, розпечатуючи «сім громів» Об'явлення у зв'язку з розпечатуванням «трьох періодів» дванадцятого розділу Даниїла.

Коли Ісус вказує, що наприкінці трьох із половиною пророчих днів розпорошення сили Божого народу всі «чудеса» скінчатся, — тим самим Він указує на липень 2023 року, коли завершилися три з половиною дні смерті на вулицях одинадцятого розділу Об'явлення. Тепер ці чудеса мали завершитися перед недільним законом. Він позначив липень 2023 року, піднявши не одну, а обидві руки. Роблячи так, Він позначав кінець часу зволікання, подібно до того, як Він зняв Свою руку з помилки в міллеритській історії. Перше розчарування сталося 18 липня 2020 року за зразком першого розчарування міллеритів, і час зволікання розпочався та тривав, доки Він не простягнув Свою руку вдруге, щоб зібрати останок Свого народу в липні 2023 року.

Перше розчарування представлене Божою рукою, що покриває помилку, яка для міллеритів полягала у визначенні року 1843 замість 22 жовтня 1844 року. Те розчарування представлене у дванадцятому вірші дванадцятого розділу. Перше розчарування представлене Його рукою, що покриває помилку, і було прообразно показане міллеритами, які пережили перше розчарування. Слово у дванадцятому вірші — «someth». Блажен той, хто очікує, і хто «someth» до 1335; блажен той, хто «someth» до розчарування 19 квітня 1844 року. Слово, перекладене як «someth», означає «торкнутися». Міллерити пережили своє перше розчарування, коли рік 1843 торкнувся року 1844. Дванадцятий вірш дванадцятого

розділу книги Даниїла вказує на перше розчарування 19 квітня 1844 року, а ще безпосередніше — на перше розчарування 18 липня 2020 року.

Перший пророчий період і останній пророчий період із трьох періодів, які розпечатуються у час кінця, коли знання примножується і здійснює остаточне відділення пшениці й куколю, тим самим вказуючи на розпечатання пророчого світла, що запечатує сто сорок чотири тисячі, є одним і тим самим пророчим періодом.

Перша крапка сьомого вірша — це закінчення розсіяння трьох з половиною днів одинадцятого розділу Об'явлення в липні 2023 року, а крапка у дванадцятому вірші — це початок того ж самого розсіяння 18 липня 2020 року. Альфа й Омега позначив історію семи громів у дванадцятому розділі Даниїла як історію, що починається з розчарування 18 липня 2020 року і закінчується через три з половиною символічні дні в липні 2023 року. Не менш важливо, що коли Альфа й Омега позначив початок і кінець остаточного часу зволікання, Він підніс не одну, а обидві Свої руки до неба і присягнув Тим, Хто живе на віки віків.

Син Божий, який є Сином Людським, укладає клятву з Отцем саме там, де почалася кульмінація історії завітного народу Божого, коли Христос уперше покликав Аврама з обітницею, а потім підтвердив цю обітницю клятвою. Зніми взуття, ти на святій землі!

Середня літера трьох пророчих періодів є не що інше, як омега-сповнення пророцтва про час завіту Аврама та Павла щодо 430 років, як це представлено у 1290 роках одинадцятого вірша. Розгляд цього вірша в міллеритському розумінні визначав тридцятирічний період підготовки для папства, а потім — 1260 років папських переслідувань, що слідує за ним. 430 років Аврама представляють рабство і визволення в певному народі, разом із першими тридцятьма роками, що означають вступ Господа в завіт з Аврамом. Тридцятирічна підготовка для священників почалася 1989 року, в час кінця, і ці тридцять років завершуються при недільному законі, коли, як зазначає вірш, буде поставлена мерзота спустошення, яка тоді переслідуватиме Божий народ протягом 1260 символічних років, узгоджуючись із 42 символічними місяцями Івана в тринадцятому розділі Об'явлення.

Реформаторський рух ста сорока чотирьох тисяч розпочався у 1989 році, коли Господь розпочав Свою працю з приготування священства, яке має служити під час кризи опівночі, що починається з недільного закону. Альфа й Омега стояв на воді річки Хіддекел і підняв обидві Свої руки до неба, поклявшись, що коли сповниться розсіяння від 18 липня 2020 року до липня 2023 року, то завершаться чудеса, пов'язані з Христовою працею поєднання Його Божественності з людськістю.

Це те саме проголошення десятого розділу, в контексті семи громів, бо Він там не лише поклав край застосуванню часу в пророцтвах, але й вказав, що в днях звучання сьомої сурми звершиться таємниця Божа. Паралельний уривок у дванадцятому розділі книги Даниїла вказує, що коли розсіяння завершилося в липні 2023 року, завершиться запечатування Божого народу, що представлено звучанням сьомої сурми, яке збіглося з тим, як Христос підніс Свою руку й поклявся в обох паралельних уривках.

Перший і останній пророчі періоди потрійного послання дванадцятого розділу книги Даниїла мають ознаку альфи та омеги. Перший період у вірші сьомому окреслює кінець того самого періоду, початок якого позначає вірш дванадцятий. Посередині між сьомим і дванадцятим віршами представлено історію часу кінця від 1989 року до закриття випробувального часу. Посередині між альфа-періодом вірша сьомого та омега-історією вірша дванадцятого представлено останнє повстання людства — від недільного закону до того часу, коли Михаїл повстане, і це представлено саме в тому розділі, де Михаїл повстає.

Повстання середнього періоду — це насамперед зовнішня історія повстання, але перші тридцять років — це внутрішня історія підготовки священників, які перебувають у безпосередньому протистоянні із зовнішніми силами, представленими в наступному періоді 1260.

Середній період представляє бунт тринадцятої літери єврейського алфавіту і поєднується з внутрішнім, оскільки зображує фінальну битву великої боротьби на планеті Земля, поки триває час випробування. Його поєднання зовнішнього і внутрішнього також є посланням останнього видіння Даниїла, представленого річкою Хіддекел і трьома розділами, які також несуть підпис Альфи й Омеги та побудовані на структурі істини. Перший і останній розділ розглядають запечатання Божого народу, який зображений як зорі, що сяють повіки. Середній розділ бунту ідентифікує ту саму історію, представлену в одинадцятому вірші з 1290 роками, який є середнім віршем у тій самій структурі.

Коли Христос використовує Свою руку в межах пророчої структури, це символізує багато істин, але також символізує шлях, яким Він веде Свій народ. Одкровення Ісуса Христа почало розпечатуватися у липні 2023 року. Це розпечатання включає розпечатання семи громів і звістки Даниїла, як вона представлена у дванадцятому розділі. Розпечатання відбувається в межах прихованої історії сорокового вірша, що почалася 1989 року і завершується недільним законом. У цій історії Божий народ буде запечатаний, і вони запечатаються вилиттям Святого Духа. Остаточне вилиття Святого Духа ідентифікується у восьмому розділі Одкровення, де воно представлено як сьома, а отже, остання печать. Лев з племені Юди переміг у п'ятому розділі, щоб відкрити книгу, запечатану сімома печатками.

Шоста печать наприкінці шостої глави порушила питання: хто зможе встояти у період, коли більше немає посередництва за гріх?

Бо настав великий день Його гніву; і хто може встояти? Об'явлення 6:17.

Наступний розділ, або, можна сказати, наступний вірш, представляє запечатування ста сорока чотирьох тисяч і великої громади, яку збирають до Божого Царства під час кризи недільного закону. Сто сорок чотири тисячі є відповіддю на запитання шостої печаті. Після того як їх представлено в сьомому розділі, тоді восьмий розділ вказує на зняття сьомої, останньої печаті.

І коли він відкрив сьому печатку, настала тиша на небі близько півгодини. І я побачив сім ангелів, що стояли перед Богом; і їм було дано сім сурм. І прийшов інший ангел і

став при жертovníку, маючи золоту кадильницю; і дано було йому багато ладану, щоб він приніс його з молитвами всіх святих на золотий жертovníк, що перед престолом. І дим ладану разом із молитвами святих піднявся перед Богом із руки ангела.

І ангел взяв кадильницю, і наповнив її вогнем жертovníка, і кинув її на землю: і були голоси, і громи, і блискавки, і землетрус. Об'явлення 8:1-5.

"Вогонь", представлений у шостому розділі книги Ісаї як "жарина" і який сестра Вайт визначає як символ очищення, взято з жертovníка й кинуто на землю. "Вогонь" з неба в день П'ятидесятниці був представлений як язика "вогню". "Вогонь" — це те, чим Посланець Заповіту очищує синів Левія.

"Віало Його в руці Його, і Він дочиста очистить тік Свій, і збере пшеницю Свою до житниці." Матвія 3:12. Це був один із періодів очищення. Словами істини полова відділялася від пшениці. Бо вони були надто марнославні й самоправедні, щоб прийняти докір, занадто прив'язані до світу, щоб прийняти життя смирення, багато хто відвернувся від Ісуса. Багато хто й досі чинить так само. І сьогодні душі випробовуються так само, як і ті учні в синагозі в Капернаумі. Коли істина доходить до серця, вони бачать, що їхнє життя не відповідає волі Божій. Вони бачать потребу в цілковитій зміні самих себе; але не бажають узятися за справу самозречення. Тому вони гніваються, коли їхні гріхи викриваються. Вони відходять, ображені, так само, як учні залишили Ісуса, нарікаючи: "Жорстке це слово; хто може його слухати?" Бажання віків, 392.

Вогонь зійшов на жертву Іллі, як і на жертву, яку Гедеон приніс ангелові. «Вогонь» очищення — це Боже Слово, адже бути святим означає бути освяченим Його Словом. «Вогонь», кинутий на землю, коли знято сьому печатку, вказує на наділення силою пророчого послання, розпечатаного в останні дні, під час звучання сьомої труби, під час остаточного й досконалого сповнення подій, представлених сімома громами та підтверджених трьома пророчими періодами дванадцятої глави Книги Даниїла, які були запечатані аж до останніх днів.

Об'явлення Ісуса Христа, яке розкривається безпосередньо перед закриттям часу випробування для людства, — включає розпечатання семи громів, зняття сьомої печатки, розпечатання дванадцятого розділу книги Даниїла та розпечатання прихованої історії сорокового вірша одинадцятого розділу Даниїла — саме тієї історії, де ангел запитав Мужа у лляній одежі, яким буде кінець цих чудес.

Чоловік у лляному одязі відповів і сказав: Коли ви дійдете до завершення періоду зволікання в липні 2023 року, ви досягнете історії запечатування ста сорока чотирьох тисяч.

Він також сказав, що наприкінці трьох з половиною символічних днів одинадцятого розділу Об'явлення буде розпечатане пророче послання з книги Даниїла, як це прообразно позначено «часом кінця» у 1798 році. Істина, яка тоді буде розпечатана, наприкінці трьох з половиною символічних днів, міститиметься саме в тих дев'яти віршах із книги Даниїла, які окреслюють і визначають запечатання та розпечатання книги Даниїла.

Ми продовжимо їх у наступній статті.

Коли Христос прийшов на цю землю, традиції, що передавалися з покоління в покоління, і людське тлумачення Писання приховали від людей істину такою, якою вона є в Ісусі. Істину було поховано під масою традицій. Духовний сенс священних книг було втрачено; бо у своєму невір'ї люди замкнули двері небесної скарбниці. Темрява покрила землю, а густий морок — людей. Істина поглянула з небес на землю; але ніде не було виявлено божественного відбитку. Морок, немов саван смерті, вкрив землю.

Але Лев із племені Юди перемиг. Він відкрив печать, що закривала книгу божественного вчення. Світу було дозволено споглядати чисту, непідробну істину. Сама істина зійшла, щоб розвіяти темряву й протидіяти омані. Учитель був посланий з небес зі світлом, яке мало просвітити кожну людину, що приходить у світ. Були чоловіки й жінки, які палко шукали знання, надійне слово пророцтва, і коли воно прийшло, воно було як світло, що сяє в темному місці. Spalding Magan, 58.

"Книжники й фарисеї заявляли, що тлумачать Писання, але тлумачили його відповідно до власних уявлень і традицій. Їхні звичаї та приписи ставали дедалі вимогливішими. У духовному сенсі святе Слово стало для людей немов запечатана книга, закрита для їхнього розуміння." Знаки часу, 17 травня 1905 р.